

Arrest

nr. 209 323 van 14 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN STEENKISTE
Baron Dhanislaan 20
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 april 2018 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die loco advocaat N. VAN STEENKISTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer A.A. dient op 8 mei 2014 in België een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kent de heer A.A. op 23 oktober 2014 de subsidiaire beschermingsstatus toe.

1.2. De verzoekende partij dient op 27 april 2017 een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D), als echtgenote van de heer A.A. Op 29 juni 2017 wordt een ontvangstbewijs van een aanvraag voor een toelating tot verblijf van meer dan drie maanden opgesteld.

1.3. Op 16 april 2018 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing die op 17 april 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat op datum van 29/06/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van [A.S.] [°...], van Afghaanse nationaliteit, om de echtgenoot in België [A.A.] [°...], van Afghaanse te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 22/10/2016 werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikel 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde: overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

De heer [A.] verkreeg op 23/10/2014 het statuut van subsidiair beschermde. Hij huwt vervolgens 2 jaar nadien met een landgenote.

In eerste instantie legt de vrouw als bewijs van de huwelijksband een verklaring door getuigen voor, opgesteld op 07/11/2016 voor een huwelijk afgesloten op 22/10/2016. Er werd aan betrokkene gevraagd een conforme huwelijksakte dewelke ook werd voorgelegd.

De ambassade nam een interview af van de aanvragerster.

- De vrouw gaf verschillende verklaringen over hoe het huwelijk tot stand kwam (gearrangeerd, eigen wil,...) om uiteindelijk toch bij haar eerste versie van een gearrangeerd huwelijk te blijven.

- Kennismaking voor het eerst in 08/2016

- Het huwelijk vond plaats in het huis van de vrouw, de man was hierop aanwezig (foto's werden voorgelegd als bewijs) hoewel de vrouw nadien verklaart dat hij na zijn vertrek nooit meer is teruggekeerd naar Afghanistan

- De man bleef slechts 5 dagen na het huwelijk; echter op de vraag hoe lang de man terugkeerde naar Afghanistan voor het huwelijk, antwoordt de vrouw: 2 maanden

- Na het huwelijk bleef de vrouw slechts 2 weken bij haar schoonouders, nadien keerde ze naar huis terug

Het is duidelijk dat de vrouw slechts weinig kennis heeft over de man en tegenstrijdige verklaringen aflegt ten aanzien van de wijze waarop het huwelijk tot stand kwam en de tijd dat de man bleef voor het huwelijk.

Bovendien kan er zeer duidelijke gelijkenissen zijn met een ander dossier, betreffende het huwelijk tussen [F.M.L.] en [A.M.].

De gelijkenissen betreffen voornamelijk de data waarop de dossiers werden opgesteld, de data waarop de documenten werden afgeleverd, de reden waarom de mannen na het huwelijk niet meer zijn teruggekeerd (de baas geeft hen geen verlof)... de beide echtgenoten in België zouden vrienden zijn van elkaar.

In het licht van deze elementen beslist de Dienst Vreemdelingenzaken op 12/02/2018 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 28/03/2018 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

- de elementen vervat in de brief van Dienst Vreemdelingenzaken

- terwijl mevrouw stelt dat ze voor het huwelijk al met elkaar gebeld hebben, verklaart de man dat ze elkaar ontmoet hebben en contact hadden op 2/10/2016, datum van het huwelijk. Mevrouw stelt nochtans dat ze hem al zag in augustus 2016.
- de man weet de juiste datum van het verloofsfeest niet, hij was ook niet aanwezig.
- de vrouw verklaart dat ze na het huwelijk 1 week in het huis van haar schoonouders verbleven heeft/hebben terwijl de man stelt dat ze samen gewoond hebben in het huis van zijn ouders tot 8/9 november, toen is hij terug naar België vertrokken
- sinds het vertrek van de man hebben ze elkaar niet meer gezien
- volgens de man bellen ze ongeveer wekelijks met elkaar, soms ook via chat. Er worden hiervan geen bewijzen voorgelegd.
- de vrouw weet weinig of niets over de man; ze kent zijn geboortedatum niet, denkt dat hij 35 jaar is terwijl hij er 28 is, weet niet wanneer en hoe hij naar België kwam, noch waar hij woont, wat hij graag eet en wat zijn hobby's zijn....

In zoverre het vreemde recht; niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische erkennen wanneer het er in hoofde van partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde(art 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij verwoordt haar middel als volgt:

"Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (voor de bespreking hierna 'gezinsherenigingsrichtlijn') het recht op gezinshereniging als principe gesteld. In haar tweede overweging stelt de Raad dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het recht om een gezinsleven uit te bouwen en het respect voor dit gezinsleven vormt een van de hoekstenen van een democratische samenleving. Om die reden is dit recht verankerd in de nationale Grondwet en in het EVRM. Krachtens artikel 8 EVRM zijn beperkingen op dit recht wegens de nationale overheden slechts toegestaan voor zover de inmenging a) voorzien is bij wet; b) noodzakelijk is voor het bereiken van een legitiem doel en c) noodzakelijk is in een democratische samenleving (proportionaliteit).

Als algemene regel geldt dat uitzonderings- of beperkingsclausules steeds zo moeten worden geïnterpreteerd dat ze nog ruimte laten voor toepassing, en zeker geen aanleiding mogen geven tot een uitholling van het betrokken mensenrecht. Verder werkt ook het non-discriminatiebeginsel door op het niveau van de legitieme beperkingen.

De handeling van de Dienst Vreemdelingenzaken is zeker niet conform dit algemene recht en respect op gezinsleven.

In casu werd geenszins rekening gehouden met het effectieve huwelijk welke tussen verzoekster en de heer [A.] werd afgesloten. Een officiële huwelijksakte uit Afghanistan werd nochtans voorgelegd aan de administratie.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins rekening gehouden met de alle voormelde elementen van het dossier."

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij licht het middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965 stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat de motivering en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eiste dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v. St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat men in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Zowel verzoekster als de heer [A.] werden wel verhoord doch verweerder legt de nadruk op enkele tegenstrijdigheden om alzo het huwelijk niet te erkennen.

De heer [A.] verklaarde niet dat hij voor het eerst contact had met verzoekster op 22.10.2016 doch wel dat hij voor de eerste maal haar ontmoet heeft op 22 oktober 2016.”

2.2.1. Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

2.2.2. Uit de bewoordingen van de middelen blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Wat de aangehaalde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd, maar zij laat na om enigszins te verduidelijken over welke elementen nog had moeten worden gemotiveerd. Bovendien kunnen in de bestreden beslissing zowel de juridische als de feitelijke overwegingen op eenvoudige wijze worden gelezen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er een schending is van de (formele) motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991.

2.2.3. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht, legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

In casu diende de verzoekende partij een aanvraag in als echtgenote van een in België verblijvende vreemdeling die de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Zij legde een Afghaanse huwelijksakte voor, van een in Afghanistan afgesloten huwelijk. Dit in het buitenland aangegane huwelijk wordt in de bestreden beslissing niet erkend, omdat het volgens de gemachtigde van de staatssecretaris strijdig is met de Belgische openbare orde waar volgens hem het huwelijk minstens in hoofde van een van de partners enkel is gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Als rechtsgrond wordt verwezen naar de artikelen 18, 21 en 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) en naar artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek.

De verzoekende partij stelt dat “[u]it het voorgaande” blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat deze steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. In haar hieraan voorafgaande uiteenzetting van het middel kunnen evenwel geen concrete argumenten worden gevonden die dergelijke vaststellingen kunnen rechtvaardigen. Dit betoog kan dan ook niet worden aangenomen.

De verzoekende partij stelt verder dat de heer A.A. niet heeft verklaard dat hij voor de eerste keer contact had met haar op 22 oktober 2016, maar dat hij haar voor de eerste maal heeft ontmoet op deze datum.

Met dit betoog toont de verzoekende partij nog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris het negatieve advies van het parket niet correct heeft weergegeven in de bestreden beslissing. Evenmin toont zij met een loutere ontkenning dat de heer A.A. aan het parket of de politie een bepaalde verklaring aflegde aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding. De verzoekende partij betwist verder niet dat zij en de heer A.A. tegenstrijdige verklaringen aflegden over het tijdstip waarop zij elkaar de eerste maal hebben ontmoet.

Verder merkt de Raad op dat de verzoekende partij met haar betoog aangeeft de beoordeling in de bestreden beslissing te betwisten dat het door haar in het buitenland aangegane huwelijk strijdig is met de Belgische openbare orde en om deze reden niet kan worden erkend in België. In de mate dat de verzoekende partij met haar middel aan de Raad vraagt om na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek juist heeft toegepast bij de beoordeling van de

visumaanvraag, moet evenwel worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). De Raad is immers een administratief rechtscollege dat werd opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds zijn principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het Burgerlijk Wetboek de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing wordt betwist door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient te worden aanvaard in België en dat het recht om te huwen wordt beknot, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van de verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van de verzoekende partij in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel, in de aangegeven mate, niet ontvankelijk.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 27 van het WIPR zelf de bevoegdheid heeft om het huwelijk niet te erkennen. Het motief dat er geen huwelijk wordt erkend, waardoor er geen recht op gezinshereniging zoals bedoeld in

artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wordt geopend, kan de bestreden beslissing schragen.

Waar de verzoekende partij er nog op wijst dat uit de zorgvuldigheidsplicht volgt dat men in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen mag beschouwen zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk om inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken voor te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat zowel zij als haar voorgehouden echtgenoot, de heer A.A., werden gehoord. De verzoekende partij heeft haar visumaanvraag ook kunnen onderbouwen met alle volgens haar nuttige gegevens en stukken, minstens toont zij niet aan dat dit niet het geval was.

Gelet op het voorgaande kan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden aangenomen.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezins- of familieleven niet absoluut is en dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen *‘familie- en gezinsleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip *‘privéleven’* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip *‘privéleven’* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd (*‘lawful and genuine marriage’*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat het door de verzoekende partij in het buitenland aangegane huwelijk met de heer A.A. – ter staving waarvan een Afghaanse huwelijksakte werd voorgelegd – niet kan worden erkend in België, omdat het strijdig is met de Belgische openbare orde. Dit met verwijzing naar de artikelen 18, 21 en 27 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. Onder meer met verwijzing naar een negatief advies van het parket stelt de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat het huwelijk enkel is gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten, en niet op het opbouwen van een duurzame levensgemeenschap.

In het licht van deze motivering kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de door haar ingeroepen huwelijksband en de neergelegde buitenlandse huwelijksakte.

De verzoekende partij slaagt er met haar summier betoog niet in aan te tonen dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is of dat er op het moment van de bestreden beslissing wel degelijk sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Zij maakt derhalve niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven voorhanden was waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris rekening moest houden. Bijgevolg blijkt evenmin dat de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe was gehouden om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot een privéleven worden geen elementen of argumenten aangevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.5. Beide middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS